

שבוע לפני יום-העצמאות הישראלי, קרה משהו בהווה הרחוקה. לא היה לו כל קשר לישראל — אך היה בו לקח לישראל. הורו נולדה — סמוך לתקומת ישראל — תוך כדי מלחמה בשכנתה המוסלמית, סאקיר סחאן, אחרי חלוקה שנכפתה על הארץ. בי מלחמה זו נהרגו מיליונים משני הצדדים, תוך מעשי זוועה נוראים, מעשי-טבח ושחיתות.

מאז נטושה מלחמת-חורמה בין שתי המדינות. מדי פעם מתלקחת ביניהן מלחמה חמה. לפני שנתיים שלש הצבא ההודי לפאקיסטאן, אחרי שאנשי-גרילה, שקיבלו את השירות מפאקיסטאן, פלשו לשטח הודי. כשאין מלחמה קרה, מתנהל בין שתי המדינות מלחמה זעירה, מלחמה פוליטית ומלחמה כלכלית. השיגאה בין השתיים היא סוטאלית, ורוב ההודים לא השלימו עם עצם קיומה של פאקיסטאן, שבה הם רואים חלק ממולדתם השדודה.

אולם בהודו נשארו כחמישים מיליון מוסלמים, הרוחשים אהנה — גלוייה או מוסלמית — לשכנה המוסלמית. רבים חושבים שהם גייס חמישי — ממשי או פוטנציאלי — ושהם מסכנים את בטחון המדינה. אולם מנהיגי הודו מבינים כי עליהם להורו כוח שמוסלמים והינדואים יכריזו לגור יחד, בשלום ובדוקיות. והם מסיקים מכך מסקנות ממשיות.

אפילו הקנאים. מסקנה זו באה לידי גילוי השבוע, כאשר נבחר כנשיא הודו, ברוב גדול, פקיד ומתחנך בשם זכיר חוכין. שמו מעיד על דתו: הוא מוסלמי, בן הדין מעיט הלאומי-דתית. התפקיד (שהוא חשיב בהודו יותר מאשר בישראל, בשל הסמכויות ההגיוניות בידי הנשיא) נמסר למוסלמי, כדי להפגין את זכויות המיעוט ושותפותו במדינה.

אפילו האופוזיציה ההינדואית הדתית-הקנאית, שהתנגדה לנשיא מוסלמי, לא התעלה מה מן הבעיה. היא מציעה מועמד הינדואי — אך צירפה אליו, כמועמד לתפקיד סגן נשיא, אדם מוסלמי.

חוכמת החיים. בישראל, שחגגה היום שבוע את עצמאותה, לא עמד שום ישראלי ערבי על במות-המיעודים. שום תפקיד בכיר במדינה לא נמסר מעולם לערבי. הי נשיא, כל חברי הממשלה, כל סגני-השרים, יו"ר הכנסת, כל סגני יו"ר הכנסת, כל ה"מנכ"לים, כל הדיפלומטים וכל השופטים ה"עליונים" בישראל הם עיבריים.

היחס המיספרי בין הרוב והמיעוט שווה בישראל ובהודו. יחסי-האיבה בין המדינה ושכנותיה, סכנת המלחמה, אהדת המיעוט לשכן העויין — מכל הבחינות האלה יש דמיון רב בין שתי המדינות.

רק דבר אחד שונה: חוכמת-החיים של המישטר, המייצג את הרוב. ההודים מבינים כי טובת המדינה, שלמותה ויציבותה, מחייבת יחסים והגנים בין הרוב והמיעוט. ו"שיתוף המיעוט בבעלות על המדינה.

ואילו בישראל נחוג יום-העצמאות כחג המדינה היהודית והרוב העיברי, במידה ש"הערבים חגגו, הם עשו זאת מאונס, או מתוך חנפנות. הם ידעו: אין זו מדינתם, אין להם חלק או נחלה בה, והם מיהוים בה — לכל היותר — מיעוט חשוד וגסבל.

זוהי המציאות של 1967 — ואין בה בריחה למדינה, שנכנסה השבוע לשנת קיומה ה-20.

מוסר

שוק

בשניפישוק

גילוי עיסקת הפרוסים לא זיעזע את מפא"י. הודה השבוע מבקר המפלגה, אלוף-מישנה בדימוס נחום שדמי: "מפלגה בת כ-200 אלף איש איננה מקום לכל מיני פושעים וסוטים, אך איננה יכולה להיות גם כולה עדת כהנים".

הוא לא התכוון רק לגיבוריה המפוקפקים של עיסקת הפרוסים — שכולם חברי מפא"י. שכן, כפי שהודה באוזני כתב-מעריב, מלבד החברים היקרים מנחם ים-שחור, שלמה רעיה ומשה שמורלי, פשתה השחיתות החברתית בכל דרגי המפלגה.

מה קורה לחבר-מפלגה כזה? במקום למי (המשך בעמוד 10)

דובק רויאל

ליוצאים מן הכלל

DUBEK

ROYAL

Filter

20 KING SIZE CIGARETTES

דובק רויאל
יוצאת מן הכלל

פרסום ר"ר יעקבסון